

panj pod stropom sredi čebelnjaka, iz lipovega lesa rezan, najboljši, kar jih imam, 'sv. Tilen', je zdaj tvoj. Vzemi ga in vsadi roj vanj, in Bog ti daj srečo in sv. Tilen!"

— „Oh, oče, takó dobri ste!“ je vzdihnil poln hvaležnosti Lipe in pogledal zaupljivo v starčka. A starček je rekel: „Nič, nič tega! — Zdaj je tvoj 'sv. Tilen', pa je! Ponga skoči, pa je! In roja vsadi vánj, pa je!“

„Oh, oče, takó dobri ste!“ Vzdihne zopet hvaležno Lipe, potem pa zatrdi: „Če treba zvezdo sklatiti z nebá za vas, ali pa na dnu morja“, najti sredi skale kovan biser, ne bi se obotavljal, lotil bi se koj: kaj ne bi vam prinesel gorskega mahú s planine! Lepega, da nikoli tacega, vam bom prinesel, oče, in Bog daj, da bi vas pozdravil, in da bi ga vam nosil še mnogo, mnogo let!“ . . .

— „No-nó, no-nó!“ je hitel ded, potem pa rekel: „A zdaj pa le urno na noge, mladič! V treh minutah mora biti roj v 'sv. Tilnu'. Lej, vročina je, in zna ti zbezljati, da ti ga ne bo treba nikdar ogrebatí in da ga ne boš nikdar več videl!“

Lipe se je naglo zavrteł. Čez malo časa so se že prašile čebele v „sv. Tilnu“ poleg drugih panjev v uljaku.

(Konec prih.)

V l o g . . .

Jaz pa pojdem v tihi log
K drobnim ptičkam pet,
Zlata radost kroginkrog
Bode me objela spet.

Zlato radost bodem spet
V tihem logu pil,
S ptičkami se drobnimi
Bodem sreče veselil.

Bratec, pridi tudi ti
Z mano v temni log,
Skupaj bova pevala,
Z nama tičke kroginkrog.

Semjonov.

